

HOTEL EMILLY ROSS ČASU

I když se čas zastaví, před půlnocí neutečeš.

HOTEL ČASU

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Emilly Ross, 2024
Cover © Matěj Pospíšil, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5354-3 (pdf)

HOTEL

EMILLY ROSS

ČASU

F0B0S

ČAS

Tři písmena. Jedno jediné slovo, a přitom tak důležitý pojem. Neovlivníš ho, nepodplatíš. Plyne si svým tempem nehledě na škody, které dokáže napáchat. Chyby, které způsobíš, činy, které uskutečníš, už nemůžeš vzít zpět. Čas ti protéká mezi prsty a ty nemáš možnost ho polapit. Je nemilosrdný, krutý a zákeřný. Zároveň přináší radost, lásku a krásné vzpomínky. Ať jsi mladý, nebo starý, ať jsi chudý, či bohatý, každému ubíhá stejně bez výjimky. Určuje náš život, ať se ti to líbí, nebo ne.

KAPITOLA 1

„Vážně si to nechceš ještě rozmyslet? Můžeme jet do nějakýho kempu nebo třeba na wellness,“ zkoušela to na Niky její kamarádka Lenka, když ukládala zavazadla do černého kombíku.

„Ne, jsou to moje narozeniny, tak si je chci oslavit po svém. S Bobrem jsem musela trpět na diskotéce, a přitom předstírat, že se náramně bavím. Roman střídal jednu hospodu za druhou a ožral se jak doga. Byl jedinej, kdo si to poflakování po putykách užil, pamatuješ? Táhli jsme ho domů přes celý město, sám by se nedostal ani k protějšímu patníku. Takže moje narozeniny, moje pravidla. Původně jsem vás chtěla vytáhnout na Ukrajinu, podívat se k Černobyli, do Pripjati. Jenže takový nápad by mi neprošel už vůbec. Všichni jste strašní poseroutkové. Už jen představa, že jedeme na pár dní do opuštěného

starého hotelu, půlku z vás vyděsila skoro k smrti. Každý prostě nemá rád poníky a duhu, někdo se rád bojí,“ zakroutila Nika nechápavě hlavou, přesně ve chvíli, kdy zavírala zadní dveře svého auta.

Lenka pochopila narážku až moc dobře, a tak na kamarádku dotčeně vyplázla jazyk. Vysoká, dlouhovlasá blondýnka s modrýma očima, oblečená do růžové róby, působila jako vystřižená z módního časopisu. Její kroky provázelo klapání podpatků. Nika nechápala, jak si Lenka mohla vybrat takovou obuv, když věděla, kam jedou.

Jejich cílem byl opuštěný hotel Wrona, který se nacházel na místě zapomenuté polské vesnice Wronia Góra, mezi městy Dolnik a Pisary. Celá ves se nacházela v kopcovitém prostředí, obklopena jen lesy, lesy a dalšími lesy. Kromě rekreačního střediska a několika přináležejících stavení tu už nestály žádné jiné domy.

„Nemohla jsi vybrat něco u nás? Fakt musíme jet přes hranice?“ přidal se k Lence její přítel Roman, vysoký mladík s pěstěnými vousy, vždy upravenými do nejrůznějších tvarů. Nika ho trpěla jen kvůli partě. Nikdy mu nepřišla na chuť a neměla nejmenší tušení, jak z něj mohly být všechny holky tak paf. Možná je okouzloval svým sebevědomím. Živil se jako youtuber a získal si hromadu skalních fanoušků. Ve videích, která natáčel, si ale většinou dělal srandu z nevinných lidí. Tomuto humoru Nika nikdy neporozuměla a připadal jí trapný a plochý.

Lenka se Romanovi zavěsila kolem krku a políbila ho na tvář. Ten se mírně ušklíbl a plácl svoji přítelkyni po zadku.

„V Česku sice pár strašidelných míst je,“ začala vysvětlovat Nika, „ale já jsem chtěla něco, o čem skoro

nikdo nemá tušení. Už vás všechny vidím, jak v takovém počasí stanujete někde u Býčí skály a objevujete se mnou zákoutí duchařské památky. I když je to známé obětiště lidí i zvířat. Místo věčného odpočinku tam našlo přes čtyřicet lidí! A tahle negativní energie působí na každého, kdo se k Býčí skále jen přiblíží. Pár lidí z facebookové skupiny dokonce psalo, že je kvůli nadpřirozené síle toho místa postihla nesnesitelná bolest hlavy, která je donutila odtamtud urychleně odejít. Ani přes příběhy pátračů po nadpřirozenu mi skály nepřišly dost dobré. Temný les Bor se mi zdál taky super, ale co tam? Projít se, snažit se zaslechnout melodie, které tam údajně zaznívají? Večer bychom si chvilku poseděli ve stanu a šli spát. A vzhledem k tomu, že je říjen, by to byl asi dost blbý zážitek. Bohnický hřbitov bláznů taky není na kempování. Ještě jsem přemýšlela nad statkem Pohádka. Zní to... pohádkově, ale není. Slyšeli jste o něm? Počkali bysme si na nadpřirozené úkazy, kterými se tohle místo proslavilo. Bydlel tam i sériový vrah, kterého odsoudili k doživotnímu trestu a potom ve vězení umřel na rakovinu. Viděla jsem o Pohádce zajímavý dokument, doporučuju. No, ale nakonec vyhrál hotel Wrona v Polsku. O tom jste určitě nikdy neslyšeli.“

Nika se otočila na hlouček svých sedmi kamarádů, který se během jejího monologu shromáždil hned vedle ní. Čekala více nadšení, ale všichni si jen něco nesrozumitelně mumlali. Trochu ji to zklamalo, ale navenek nedala nic znát.

„Co je na tom místě tak úžasného, že tě tak okouzli- lo?“ zeptal se znuděně Bobr a zapaloval si u toho cigaretu. Nejstarší člen jejich party, až příliš závislý na nikotinu, si svoji přezdívku nevysloužil ničím zvláštním.

Jednoduše nesnášel jméno, které mu rodiče vybrali. Nikdo nechápal, proč mají někteří tendenci ničit životy svých dětí už od narození. Tím pojmenováním si u Cyrila jeho rodiče vysloužili skrytou nenávist, i když jim své pocity nikdy nedal najevo. Jako Bobr se všem představil už v prvním ročníku gymnázia, které navštěvovali a všichni také zdárně absolvovali. Po škole se sice rozprchli žít své životy po svém, ale jednou za čas se scházeli, minimálně oslavit narozeniny, jako za starých studentských časů.

„To je právě ono. Nic moc se o hotelu Wrona neví. Jen, že je opuštěný. Asi v roce 1919, nevím přesný rok, ale opravdu dávno, začali stavět hotel uprostřed lesa. Majitel pan Wrona zamýšlel ze sídla udělat ozdravné středisko pro rekreanty ze všech zákoutí Polska. Tvrdil, že místo, na kterém hotel vyrostl, je kouzelné a vzduch z okolních lesů zázračně léčivý. Dokonce měl nedaleko jezírko, kam se návštěvníci chodili koupat a věřili v jeho omlazující účinky. Pan Wrona několik let po slavnostním otevření hotelu zemřel za neobjasněných, velice zvláštních okolností. Našli ho utopeného v jezírku. Někdo tvrdí, že se chodíval do vody regenerovat každý den. Jeho manželka, paní Wrona, si však stála za tím, že se tomu místu vždycky vyhýbal a sám z něj měl obrovský strach. Vedení převzal jeho syn, tuším, že se jmenoval Marik Wrona, a ten hotel vedl zdárně několik let, dokud se v něm neoběsila jeho sestra Irena. V tamních novinách vyšel článek o tom, že je místo prokleté, a hosté postupně ubývali. Přibývalo jen bláznů, co si sílu zla chtěli odzkoušet na vlastní kůži. Došlo k pár dalším nehodám a zvláštním úmrtím. Hotel se kolem roku 1930 pro veřejnost uzavřel. Paní Wrona po sebevraždě své jediné dcery zešílela a byla svěřena do péče lékařů. Nakonec ji však pro nepřičetnost zavřeli

do nějakého blázince. Synové od Marika Wrona nechtěli v budovách dále pobývat a celý komplex prodali pár nadšencům, co se zabývali paranormálními jevy. Od té doby je hotel pro veřejnost zavřený. Nějaký čas o něj pečovali hororoví nadšenci, ale dnes už jen chátrá,“ povykládala Nika natěšeně Bobrovi, ale historii, kterou pečlivě nastudovala na internetu, směřovala na každého účastníka výletu. Bobr típl cigaretu o podrážku boty a posunul si dioptrické brýle blíž k očím.

„Takže jedeme přenocovat do rozpadlé chajdy, do které určitě zatéká a kde bude smrad a kosa. Chápu tvé úmysly dobře?“ ujasňoval si dál Bobr. Jeho přítelkyně Vanesa ho něžně šťouchla do ramene na znamení, že má zmlknout a svoji kamarádku trochu podpořit. Vanesa měla k Nice nejbližší. Sto sedmdesát centimetrů vysoká, štíhlá postava, oděná do sportovního oblečení, okouzila kdekákeho muže. Její srdce však patřilo Bobrovi, se kterým se bezmezně milovali a svoji lásku dávali na obdiv každé živé duši v okolí. Všichni si dvojici občas malinko dobírali, že se do sebe zamilovali na společné návštěvě u očního lékaře.

„Fajn, ti, co jedou se mnou, mají všechny věci už naložené v autě? Mohli bychom se trochu hnout z místa a vyrazit pomalu na cestu?“ protáhl své paže Filip, nezadaný hezoun s až moc pěstěným zevnějškem. Nikdy neopustil svůj byt bez nagelovaných vlasů, oholený, řádně a stylově oblečený, a hlavně navoněný. Blondák s jasně zelenými očima byl ikonou nejednoho časopisu či katalogu s oblečením. Jeho občasné brigády v módním průmyslu mu nejen vydělaly hezký balík peněz, ale tato záliba ho očividně velmi bavila. Markéta, černovlasá, sto šedesát pět centimetrů vysoká studentka medicíny s trochu

většími boky, po Filipovi tajně toužila. Nikdy mu ovšem své zalíbení nijak nenaznačila. Bála se odmítnutí. Přece jen on se pyšnil dokonalou postavou a jí pár kilo navíc k lepšímu sebevědomí překáželo. Pouze jí nějak nedošel poměrně důležitý fakt. Středem jeho zájmu nebyla žádná žena, ať už dokonalá, nebo s nedostatky. Líbil se mu někdo úplně jiný. Své tajemství pečlivě maskoval. Všichni o Filipově orientaci věděli, jen se o ní nemluvalo. Veřejné tajemství Markétě zůstávalo skryto. Posledním členem jejich výpravy byl Jakub. Úplně normální kluk, co si už v tak mladém věku otevřel svoji autodílnu. Po ukončení gymnázia nešel jako ostatní studovat žádnou vysokou školu. Přihlásil se na učební obor automechanik opravář. Zakázky se mu jen hrnuly a z něj se stával velice oblíbený mechanik široko daleko. Nika do něj byla tajně zamilovaná už od první chvíle, kdy ho spatřila. Netušila, že stejným zalíbením trpěl i on. Nikdy si své city nedali najevo. Nika tajně doufala, že by se plánovaným výletem mohlo všechno změnit. Přála si, aby k sobě našli cestu a dali se dohromady. Měla dokonce i plán. Přestala spoléhat na jeho iniciativu a rozhodla se vzít osud do vlastních rukou.

„Joo,“ pronesli jednohlasně Markéta, Bobr i Vanesa.

„Takže můžeme vyrazit. Chtěl bych se ještě někde zastavit na snídani, kafe a cígo. Co takhle zhruba za padesát kilometrů?“ navrhl Filip Nice.

„Dobrý nápad,“ souhlasila s ním Nika, která řídila druhý vůz.

„Tak, bando, nasedat!“ zavelela a Jakub, Roman a Lenka se usadili do jejího prostorného kombíku. Zamilovaný pár na zadní sedadla, její tajná láska hezky vedle ní. Přesně tak, jak zamýšlela. Zatím mi vše vychází,

pomyslela si šťastně Nika a zařadila rychlost. Vyjela z parkoviště na sídlišti jako první. Filip se svým peugeotem vyrazil hned za ní. Projížděli městem, po chvíli ho však opustili. Dvě auta a jedna parta na cestě za svým životním dobrodružstvím.

KAPITOLA 2

V obou vozech panovala dobrá nálada. Nika nalamila oblíbenou rádiovou stanici a soustředěně sledovala ubíhající cestu. Po domluvených ujetých kilometrech hodila blinkr, odbočila na benzínku a ve zpětném zrcátku zkontrolovala, jestli ji Filip, řidič druhého auta, následuje. Už před zahájením cesty si pečlivě nastudovala zastávky, aby byli všichni přátelé spokojeni a mohli se občerstvit podle svého gusta. Nejednalo se tedy jen o malou stanicí, která by nabízela pouze pohonné hmoty, toalety a pár baget. Poskytovala slušný kávovar s výběrem nejružnějších nápojů i rozmanitou nabídku snídaňových a jiných pochutin. Oba řidiči zaparkovali vedle sebe na odpočívadle. Jejich osádka vystoupila z aut. Většina z nich si hned zapálila cigaretu, jediná Lenka před sebou začala pohoršeně mávat rukou a poodstoupila o pár kroků dozadu.

„Zase mi budete smrdět celý víkend pod nosem. Jako kdybyste si ten nechutný zlozvyk nemohli pro jednu odpustit. Jdu si raději dát kafe,“ rozčilovala se modrooká blondýnka a ladnou, velice kroutivou chůzí, se vydala ke vchodu do budovy.

„No jo, co chcete, odnaučený kuřák šteká vždycky víc než nekuřák,“ poznamenala Nika a vyfoukla obláček šedého dýmu. Okamžitě se rozplynul.

„Hlavně si všichni udělejte pořádné zásoby všeho, co vám chybí. Zkrátka si dokupte, co by se vám mohlo hodit. Tam, kam jedeme, nejsou žádné obchody. Kvůli jedné krabičce cigaret nebo flašce piva nebudeme podnikat výpravu do nejbližšího obchoďáku. Tři dny a dvě noci by se snad daly zvládnout i bez nákupní horečky,“ instruoval Filip, přední tvář módních časopisů, všechny přítomné.

„Vážně chcete zůstat v hotelu tak dlouho? Nestačí přespát jednu noc? Ani nevíme, v jakém stavu celá ta barabizna je. Třeba se do ní ani nedostaneme, nebo bude rozpadlá,“ hudrovala Vanesa směrem k Nice. I přesto, že svoji nejlepší kamarádku většinou podporovala, nápad se strašidelným výletem se jí ani trochu nezamlouval. Přece jen preferovala jiné vybavení pokojů, než určité nabízel opuštěný hotel Wrona. Představitost ji strašila už týden před termínem výpravy a v noci se probouzela zpocená z nočních můr, které ji pravidelně začaly navštěvovat. Nedokázala si racionálně vysvětlit, proč její mozek vytvářel v myšlenkách tak ošklivé obrazy, které pak ráno nemohla poskládat do smysluplné příběhové linie. Byla vyděšená jen z pomyšlení, že se vydávají hluboko do lesů bez civilizace. Jí se ovšem nedařilo v klidu usnout ani po animované pohádce *Koralína a svět za tajnými dveřmi*. Děsil ji i vlastní stín, když její mladší já

putovalo v ranních hodinách domů ze zábavy. Nakonec došla k závěru, že si její mozek všechno jenom vsugeroval po tom, co zhlédla pár fotek hotelu, které jim Nika nadšeně ukazovala.

„Pokud bude okolí moc šílené, tak místo prostě jen omrkáme a pojedeme zpátky, nebo přespíme jednu noc v autě. To zas není takový problém. Všichni jste si měli vzít karimatky a spacáky. Počasí nám přeje. Na podzim je docela teplo. Sluníčko má svítit celý víkend. Pokud se takhle stavíš k celému výletu už teď, nediv se, že si ho neužiješ. Otevři svoji mysl něčemu novému a užijeme si všichni. Tohle platí i pro další skeptiky. Neberte výpravu jako vyjíždku za paranormálním světem. Každý si tam určitě najde svoje. Pokud hotel není vyklizený, uvidíme v něm určitě i skvostné starožitné kousky. Pokocháme se, večer se pobavíme a další den si můžeme udělat túru po okolí. Nechápu, co se vám všem na mém nápadu nelíbí. Kdybych vám neprozradila historii Wronova údolí, tak tolik řečí nemáte. Já si chci odvézt zážitek z opuštěného místa s pošramocenou historií. Bobr má rád výlety a Vanesa zase ocení krásu přírody.“

Nika po proslovu típla svoji nedokouřenou cigaretu a dotčeně se vydala k nejbližšímu odpadkovému koši. Hned nato ji následoval Filip, Vanesa, Jakub, Bobr i Markéta. Kráčeli jako káčátka za svojí matkou kachnou. Jen Roman svůj nedopalek hodil na zem a nohou ho odkopl pod zaparkované auto.

„Tady jsou koše, kamaráde. Nemusíme být za každé situace nevychovaná hovada. Ničme zdraví sobě, přírodu nechme aspoň trochu žít,“ pronesl Jakub na adresu namachrovaného youtubera, kterému jeho počet sledujících začal nesnesitelně zamlžovat mozek. Roman

předstíral, že poznámku neslyšel, a vykročil za ostatními do nitra benzínky.

Všichni poletovali mezi zaplněnými regály a doplňovali vše, na co si vzpomněli. Bobr si vzal ještě pár plechovek piva pro případ, kdyby mu ta celá basa zlatavého moku přece jen došla. Nika přelétala prsty mezi brambůrky se slaninovou a paprikovou příchutí. Nakonec popadla oba pytlíky slané pochutiny. Přemístila se k lednici s chlazenými nápoji, kde jí do oka padla dvoulitrová lahev s tmavým syceným drinkem. Všichni se nakonec sešli ve frontě u pokladny, vybavení kelímky s teplými nápoji a plnými náručemi nezbytných zbytečností, na které si vzpomněli až ve chvíli, kdy je spatřili. Každý z nich si doplnil zásoby cigaret. Nikdo nechtěl zůstat na dně a spoléhat tak na dobročinnost svých kamarádů. Po zaplacení se vydali zpět k autům a věci naskládali do přeplněných kufrů.

„Za jak dlouho máš naplánovanou další pauzu? Já jen, že mám v sobě velký kafe a pivo,“ vznesl důležitý dotaz Bobr. Byl si moc dobře vědom, že se množství tekutin musí časem ohlásit.

„Už jen před hranicemi s Polskem a pak až na místě. Myslím, že počet zastávek je dostačující. Před odjezdem z Česka taky potřebuju s naším casanovou Filipem probrat plán cesty. V dolině Wrona, jak název napovídá, není žádný signál. Takže tam úplně nepofrčí navigace. Musíme si ujasnit, kudy bude nejlepší se vydat. Pochybuji, že potkáme ukazatele, které nás k místu dovedou. Nechci zbytečně bloudit a ztrácet čas,“ vysvětlila Nika Bobrovi, ale pozornost si získala od všech přítomných.

„Jak tam jako není signál?“ otočil se vyděšeně Roman na iniciátorku celého výletu. Oči mu překvapením div nevypadly z důlků.

„A co jsi čekal? Vždyť jedeme do lesa uprostřed ničeho. Nebo sis myslel, že hotel má ve své nabídce i bezplatnou wifi?“ smál se na jeho účet Jakub. Tak jako Nika, neměl Romana moc v oblibě. Nesnášel jeho trapná videa, která zesměšňovala ostatní. Nesnášel jeho hulvátské chování i jeho pohled na svět. Byl přesvědčený, že i s tou Lenkou se dal Roman dohromady kvůli vzhledu, který se hodil k jeho životnímu stylu. Ta se zase nechala nalákat na pozlátko a peníze vydělané natáčením videí, díky nimž si vytvořil kariéru internetové celebrity. Jakub byl na sebe pyšný. Svůj život viděl v autech. Mrzelo ho, že čtyři roky ztratil na gymnáziu něčím, co mu vlastně bylo k ničemu, ale přes veškeré opovržení okolí si tehdy podal přihlášku na strojírenské učiliště. Stal se z něj majitel jednoho z nejvyhledávanějších autoservisů a on sám byl se sebou nadmíru spokojený. Peníze si vydělával tvrdou prací. Uměle vytvořeným světem bezduchých videí opovrhoval. A začínal opovrhovat i Romanem. Nelíbilo se mu, jak nechtěnému kamarádovi sláva stoupala do hlavy. Přitom dřív se nechoval ani z poloviny tak hrozně jako v poslední době. Sláva mu pošramotila veškeré životní hodnoty. Vše se zlomilo právě kvůli jeho youtube kanálu. Proto Jakub nevynechal jedinou příležitost si do Romana trochu rýpnout.

„Ne, ty vole, to je mi snad jasný. Nejsem debil. Proč myslíš, že jsem si koupil simku s datama?“ vypravil ze sebe podrážděně.

Nevraživost mezi ním a Jakubem byla vzájemná. Od té doby, co objevil kouzlo lehce vydělaných peněz, Roman nechápal, jak se někdo může celé dny hrabat v motorech a být pořád zapatlaný od oleje. Při té představě se vždycky znechuceně oklepal.

„Asi proto, že přece nejsi debil a v lese signál prostě nechytneš,“ přidala se Vanesa. Všichni se od srdce zasmáli, jen Roman se urazil.

„Jdeme do auta!“ poručil Roman své přítelkyni Lence. Ta ho samozřejmě okamžitě poslechla. Tvořili pár a ona měla za úkol ho podporovat za každých okolností. I když často mívala jiný názor a jeho chování jí bylo proti srsti, odlišný postoj si nechávala raději pro sebe. Nejednou ji Roman za neposlušnost potrestal. Druhý den musela vrstvu make-upu o něco zesílit, aby nikdo nic nepoznal. Nerada podlitiny svalovala na svoji nešikovnost. Připadala si pak hloupě. Ponížení ze lhaní jí tížilo víc než modře zbarvené mapy na těle.

„Tak teda pojedeme, Fildo? Já jen, jestli se mám zase posadit vedle tebe na místo spolujezdce,“ zašvitořila Markéta směrem ke své platonické lásce. Ten jen nenuceně přikývl. Nechápal, proč se na něj Markéta občas tak lepí, ale její smysl pro humor Filipa bavil a celkově měl její společnost rád. Všichni postupně nasedli do vozů a pokračovali vytyčeným směrem.

Před polskými hranicemi, dřív než měli původně v plánu, si udělali nucenou pauzu. Bobr vystřelil ze svého místa, ještě než řidič stihl úplně zastavit a zatáhnout ruční brzdu. Vanesa se mu potutelně smála. Vztah Bobra a Vanesy se nesl v úplně jiném duchu než páru jedoucím ve druhém voze. Jejich vzájemné pošťuchování bylo legrační, s notnou dávkou překypující lásky. Nika a Filip, řidiči jejich skromné karavany, rozložili mapy na kapotu, aby prozkoumali všechny možné i nemožné cesty. Autoatlasy byly sice poměrně nového vydání, tato skutečnost se však ukázala jako chybný tah. Vesnice Wrona nebyla označená na žádné straně jinak tlusté knihy.

„Hotel má ležet někde tady,“ řekla Nika se zabořeným prstem do červeného kolečka, které si před odjezdem iniciativně vyznačila.

„Jasný, takže se musíme držet téhle silnice a někde v těchhle místech sjet na lesní cestu, která nás dovede do cíle. Nevidím na tom nic složitého. Čekal jsem krkolomnější projížďku. Jen odbočku nesmíme za žádnou cenu minout,“ přitakal Nice Filip a začal vše skládat zase do původního stavu.

„Přebereš vedení?“ zažadonila Nika. Moc dobře věděla o svém špatném orientačním smyslu. Nechtěla si kvůli němu zkomplikovat začátek dobrodružství. Filip přikývl a mávnutím ruky popohnal všechny k ukončení siesty.

Cesta ubíhala jako po másle. Dokonce trefily i obávanou odbočku a jejich vozy se ocitly uprostřed hlubokých lesů. Kola najížděla na nejrůznější výmoly, až osádka nadsakovala. Filip si neodpustil polohlasné nadávky. Hrozil se následků, které mohly postihnout podvozek jeho hýčkaného auta. Navzdory krásnému počasí, které panovalo celou jízdu, se všem najednou zdálo, že svět poněkud potemněl. Slunce jim už nesvítilo na cestu, ale schovalo se někde za korunami vzrostlých stromů. Ačkoliv špatný pocit nikdo nepřiznal, všem přeběhl mráz po zádech. Atmosféra zapomenutého místa dýchala na kilometry daleko. Hovor utichl, rádio přestalo spolupracovat. Signál se vytratil neznámo kam. Ozývalo se pouze nepříjemné chrastění, které všem drásalo uši. Co však nikdo nečekal, byla vzdálenost ztracené vesnice od hlavní cesty. Samozřejmě nenarazili na žádný ukazatel, který by oznamoval, za jak dlouho na místo natrefí. Když už chtěli pátrání pomalu vzdát, nečekaně se před nimi

otevřel prostor, na kterém v dále spatřili polorozpadlou střechu hotelu. Alespoň si to tedy mysleli.

KAPITOLA 3

Když jejich auta přijela blíž, ztráceli kus budovy z dohledu. Nakonec se jim za horizontem úplně vypařila.

„Je tohle možný? Vždyť byl hotel přímo před náma!“ podivoval se Filip nepředvídatelnému úkazu a poškrábal se volnou rukou po strništi. Rychlost přizpůsobil terénu i tomu, že hledali jehlu v kupce sena. Cesta se sice příliš neklikatila, ale sjezdů do neznáma napočítal několik.

„Támhle!“ vykřikla náhle Markéta, až řidič leknutím nadskočil. Prstem ukazovala přímo před sebe. Filip trochu přimáčkl nohu na plyn, ale brzy zalitoval. Všude přítomné výmoly ho i přes zvědavost donutily opět zpomalit. Přibližoval se ke stavení, které se jim vynořilo hned za esovitou zatáčkou. V okamžiku, kdy se ocitl přímo před budovou, zastavil a zhasl motor. Ještě nějakou dobu všichni seděli v sedadlech jako přikovaní. Ve chvíli, kdy vedle nich zaparkoval i opel, se odhodlali vystoupit.

„Hmm, to je jako ono, jo? Myslela jsem, že to bude větší terno,“ vyhrkla Lenka s lízátkem v ústech. Převalovala sladké potěšení sem a tam. Chtěla být za chytrou. Za každou cenu říct něco první, jen aby vypadala zajímavě. Většinou se však její iniciativa minula správným účinkem.

„A tobě, zlato, tohle připadá jako hotel? Vždyť ten barák nemá snad ani dva pokoje. Někdy raději mlč,“ zpražil ji přítel nehledě na přítomnost ostatních.

„Tak mi teda řekni, co přesně před námi stojí za dům?“ snažila se Lenka poníženě bránit štiplavým poznámkám. Ač zlost nahlas nikdy nepřiznala, měla někdy svého přítele plné zuby. To neustálé shazování ji zraňovalo.

„Já si myslím, že před náma stojí myslivna, hájenka nebo něco podobného. Dávalo by to docela smysl. Přece jen jsou všude lesy. Stál tady hotel, takže se o tamní krajinu někdo starat musel. Řekla bych, že tohle místo je opuštěné stejně tak dlouho jako Wrona, ale vypadá tedy dost bídně. Jen co je pravda. Vymláčená okna, žádné dveře. Malinké rozpadlé stavení uprostřed ničeho. Už i plot je celý ztrouchnivělý,“ kopla Nika jemně do rozpadajícího se prkna, které leželo na zemi. Všichni ještě chvíli zírali na nebohé rozpadlé něco, čemu dal čas opravdu znatelně zabrat.

„Lidi, já nechci panikařit, ale přibližný čas příjezdu byl někdy kolem poledne. Je jedna hodina po poledni. Máme už skluz, a ne malý. Stále nevíme, kde ten hotel je. Vlastně ani, kde jsme my. Co se vrátit po stejné cestě, napojit se zpátky hezky na hlavní silnici? Najdeme si nějaký útulný hotýlek, dáme si dobrou večeři a přenocujeme tam. Zítra se vrátíme zase domů,“ zkoušela vznést návrh Vanesa. Markéta souhlasně přikyvovala, Lenka bedlivě sledovala Romanovu reakci.

„Když už jsme tady, pojedeme ještě kousek dál. Pokud tady stojí tahle zřícenina, hotel nemůže být daleko. Jen na něj prostě musíme natrefit. Co říká Nika, dává smysl. Nevzdám výlet s pocitem, že stačilo ujet třeba už jen dva kiláky. Takže zpátky do aut a vyrážíme. Žádné protesty. Já se na dobrodružství upřímně docela těším. Nika má pravdu. Každý z nás se na svoje narozeniny dokáže jen zlít do němoty. Oslavenkyně nám vymyslela parádní výlet. Tak přestaňte remcat, holky. Vyrážíme,“ popoháněl všechny Filip, rozladěný nejednotností celé výpravy. Přece teď auta neotočíme. Chci si taky odpočinout a napít se něčeho jiného než vody, pomyslel si, když nasedal zpátky za volant. Rádio definitivně vypnul. Přestal doufat v jakoukoliv hrající stanici. Zařadil rychlost a tentokrát nechal vedení na Nice. Ta se vydala dál po opuštěné cestě a doufala v lepší výsledek. Po necelých dvou kilometrech narazila na odbočku, kterou přetínala otevřená brána. U ní stálo zaparkované auto s polskou poznávací značkou. Neváhala ani vteřinu, prudce stočila volant a odbočila na rozcestí. Zaparkovala vedle neznámého vozu a čekala na Filipovu družinu, jedoucí v těsném závěsu.

„Co se děje?“ zeptal se Bobr, když vystoupili a on si opět zapálil cigaretu. Všichni ho pomalu následovali.

„Je tady rozcestí,“ Nika se snažila objasnit své domněnky.

„Odbočku vidím, ale proč jsi zastavila?“ ptal se jí zadumaně Jakub.

„Je tady i auto, což znamená lidi. Možná budeme mít štěstí a na někoho narazíme. Můžeme se jich zeptat –,“ nestihla Nika dopovědět větu. Za nimi se totiž ozval hluboký hlas muže, který vystoupil z lesa na opačné straně